Reisverslag Lwengo Kids Foundation

oktober 2026

We reizen deze keer met zes sponsors naar Uganda, te weten; Annet en Noor, André (tevens bestuurslid), Carola, Leonie en Joke. Na enige vertraging op Schiphol vliegen we dan toch eindelijk via Nairobi naar Entebbe en als we na een lange vlucht van ruim 13 uur in Uganda aankomen, staat Andrew ons op te wachten met een enorme bus! We zijn immers met acht mensen, dat betekent 16 grote koffers en dan nog de nodige handbagage en rolkoffertjes. Het is even stouwen, maar als alle koffers door het raam naar binnen zijn getild en iedereen zijn plekje in de bus gevonden heeft, vertrekken we.

We rijden in Entebbe eerst langs onze schilder Joram, waar we een aantal prachtige schilderijen kopen, die we tijdens ons 10-jarig jubileum feest zullen veilen. We regelen goed internet om bereikbaar te zijn en dan rijden we toch echt richting Masaka. Het is warm en we zijn moe na de nachtelijke vliegreis. Naarmate we zuidelijker komen, zien we de natuur steeds droger worden. Koffiestruiken zien eruit als zielige takjes met hier en daar een blaadje en een verdroogd boontje. De bananenstruiken zijn aan de onderkant totaal verdord en is wel het hoofd-voedsel voor de Ugandees in het zuiden. Onze noodhulp was echt, heel hard nodig.

Bij Masaka Backpackers worden we hartelijk ontvangen en iedereen heeft de tijd om zich even te installeren en bij te komen van de lange reis.

We hebben een vol programma en maar weinig tijd dus we gaan direct de volgende dag met 2 auto's naar Lwengo en worden daar welkom geheten door de kinderen. Ze staan in twee rijen opgesteld op het schoolplein en wij lopen er tussendoor. Het is weer een feestje!

Als het feest voorbij is, monitoren we de kinderen met een beperking en later monitoren we ook de kleuters. Het gaat goed met deze kleintjes. Onze sponsors vermaken de andere kleuters met het maken van een vlaggenslinger voor in de klas.

Dan zien we de lucht donkerder en donkerder worden, en na een paar flinke lichtflitsen en donderslagen komt er toch een heuse bak water naar beneden. Overal worden teilen en emmers buitengezet om dit kostbare water op te vangen. Er valt aardig wat, maar nog lang niet genoeg, natuurlijk. En de verschillende oogsten zijn mislukt en dat verandert niet meer.

Omdat we in april niet op werkreis konden gaan, hebben we nu veel in te halen We moeten deze reis 20 huisbezoeken afleggen. Sommige kinderen wonen in de buurt maar voor anderen moeten we kilometers rijden. En natuurlijk willen de meereizende sponsors hun kinderen zien, dus ook daar gaan we op huisbezoek,

Het bezoek van Joke aan Rose Mary en broertje Simon Peter die door haar zus wordt gesponsord

Bij aankomst is hier heel duidelijk zichtbaar welke schade de droogte heeft aangebracht. Het groene, dichte landschap is bruin en open. We worden heel hartelijk en liefdevol ontvangen door de moeder van onze sponsorkinderen, Rose Mary en broertje Simon Peter, in

een klein huisje van klei. De keuken is ingestort en het huisje is in slechte staat. Ze wonen als de kinderen op school zijn nog met z'n vieren in dit kleine huisje. Ze hebben geen stoelen, alleen een mat op de grond om op te zitten en een paar matten om op te slapen. Ik hoor dat ze door de droogte niet meer hun eigen eten kunnen verbouwen en de community voor hen zorgt. Toen ik dit hoorde, kreeg ik een brok in m'n keel en een steen in m'n maag. Deze mooie, lieve, sterke vrouw zorgt voor haar zus, moeder en kinderen. Ze zit hier met een glimlach en ik ervaar toch, ondanks alles wat ze moet dragen, meer rust dan afgelopen jaar bij haar. Misschien omdat 2 kinderen van haar op school zitten en ze weet dat ze een betere kans hebben op een goede toekomst? Als we weggaan krijg ik ook nog een mat mee. Ze hebben bijna niks, maar wat ze hebben deelt ze ook nog met ons. Zo mooi en bijzonder, maar moeilijk om iets aan te nemen van iemand die niets heeft... niet aannemen is geen optie maar een belediging, dus neem ik de mat mee. Deze mat is zo ongelooflijk waardevol en staat voor mij symbool voor kracht en liefde die ik ervaren heb tijdens mijn bezoek aan Uganda.

De huisbezoeken blijven het meest bijzondere van de reis. Mensen ontvangen je liefdevol met open armen in hun huis. Kleden zich in hun mooiste kleding. Beantwoorden open en eerlijk alle vragen. Hoe moeilijk en emotioneel is het als je moet vertellen dat je 1 kind bij je kan houden de andere hebt moeten achterlaten omdat je niet allebei genoeg kan geven om ze te laten leven. Dat de vader en/of moeder is weggelopen enz. Ondanks alles wat ze hebben moeten doorstaan zijn ze niet verbitterd, maar zie je een glimlach en geven ze en delen ze liefde met iedereen die dat wil ontvangen. Dat is Lwengo in Uganda de parel van Afrika. Niet alleen door de prachtige natuur, maar vooral door de mensen die er wonen. Die zijn dankbaar, zien en delen wat ze hebben. Wat kunnen wij veel leren van deze mensen.

Joke vd Kamp

Het bezoek van Noor en Annet aan hun sponsorkind Muniru Masereka

Na maanden uitkijken was het op 30 september 2026 eindelijk zover: we vertrokken voor twee weken naar Uganda, waar we de projecten van Lwengo Kids Foundation van dichtbij hebben mogen bekijken. Het is een bijzondere reis geworden die diepe indruk op ons heeft gemaakt en die we niet snel zullen vergeten.

Tijdens ons bezoek werden we geconfronteerd met de armoede waarin veel mensen in dit gebied leven. Tegelijkertijd hebben we de warmte, gastvrijheid en veerkracht van de mensen en kinderen mogen ervaren. Ondanks de moeilijke omstandigheden werden we overal met open armen ontvangen. Dat heeft ons geraakt.

Dankzij Pieter en Marga hebben we een prachtig en afwisselend programma mogen volgen. Ze hebben ons meegenomen langs verschillende projecten en initiatieven, variërend van de Lwerudeso Primary School en de Bukoto Farm (o.a. cacao en vanille) tot het bedrijf Eco Brix (verwerking van plastic flesjes). We hebben met eigen ogen kunnen zien hoe er op verschillende manieren wordt gewerkt aan kansen, ontwikkeling en een betere toekomst voor de mensen in Lwengo. Het is bijzonder om te zien hoeveel betrokkenheid en inzet er achter deze projecten schuilgaat.

Een absoluut hoogtepunt van onze reis was de ontmoeting met ons sponsorkind Muniru. Het was heel bijzonder om hem niet alleen van foto's en verhalen te kennen, maar hem nu ook in levenden lijve te ontmoeten. Ook het huisbezoek aan zijn familie maakte diepe indruk op ons. We zagen een klein huisje met gaten in het dak, waarin het gezin onder moeilijke omstandigheden leeft. Juist daar werden we geraakt door een gebaar dat we niet snel zullen vergeten: hoewel zijn ouders zelf vrijwel niets hebben, hadden ze speciaal voor ons een cadeautje gemaakt. Een klein gebaar, maar met een grote betekenis.

Deze reis heeft ons niet alleen laten zien hoe belangrijk het werk van de Lwengo Kids Foundation is, maar ons ook laten beseffen hoe waardevol het is om kinderen kansen te bieden en bij te dragen aan een betere toekomst.

We kijken terug op twee bijzondere weken vol ontmoetingen, indrukken en emoties. Uganda, de mensen van Lwengo en Muniru hebben een plekje in ons hart gekregen.

Annet en Noor Hoeven

Op de derde dag voegen ook Robbe en Carsten zich bij de groep en zijn we vanaf dan met z'n tienen.

Ook deze keer bezoekt de groep weer de cacaofarm, want dat is toch wel erg mooi om te zien, hoe de bonen groeien (nu dus even niet) en de vanillestokjes gekweekt worden. Gelukkig leveren de stokjes aardig wat op waardoor het gezin toch redelijk rond kan komen. We kopen een kilo en u gaat ze terugzien als u onze sponsordag op 22 mei bezoekt!

Met de hele groep reizen we af naar Rakai, waar verschillende sponsorstudenten de opleiding voor verpleegkundige volgen. We hebben daar intussen 12 studenten op school. Onderweg maken we een tussenstop bij het ziekenhuis Kalisizo waar een aantal leerlingen hun stage lopen. Marthe ontmoet hier Carsten, haar sponsor en dat is voor haar een enorme verrassing!

En op deze dag werd precies om 00.00 uur de kleine Sheena geboren, dochter van Jesca en Douglas! Jesca is ook in sponsoring geweest en is nu juf bij de kleintjes op Lwerudeso Primary School. Douglas is vooral mijn steun en toeverlaat als we in Uganda zijn, maar met hem heb ik ook wekelijks contact over het kinderwerk.

De groep sponsors wil ook graag iets van de omgeving zien en zij maken een dagtrip naar Lake Mboro. Een dag die begint met regen, maar uiteindelijk schijnt de zon weer en fietsen ze vrolijk tussen zebra's en giraffen!

Op 8 oktober rijden we met de hele groep naar Masaka om een huisbezoek te brengen aan één van onze gehandicapte kinderen. We kunnen niet helemaal bij het huisje komen, en Douglas en Farouk parkeren de auto's boven aan een berg. Ik haak samen met twee anderen even af en laat Pieter hier het huisbezoek doen! Als ze terugkomen is het nog een hele toer om de auto weer gekeerd te krijgen en Farouk besluit om het smalle pad maar helemaal achteruit te rijden! Als we allemaal weer veilig op de hoofdweg zijn rijden we door naar school om daar Primary 4 en 5 te monitoren. André, Carsten en Robbe helpen mij en de anderen gaan creatieve dingen doen met de andere kinderen van die klassen.

De avond ervoor hebben we zitten oefenen met gekleurd chenille draad om mooie figuren te maken zoals vlinders en bloemen naar voorbeelden op de mobiel. Toen de kinderen bij mij kwamen om hun brief op te halen, zag ik geen vlinders, geen bloemen, maar allemaal brilletjes! Was wel even lachen!

's Middags heeft Carsten een afspraak met dr. Peter in en over het Health Center.

Zijn ervaringen betreffende sponsoring en het gesprek met dr. Peter:

Eindelijk was het dus gelukt om een keer mee te reizen met Pieter en Marga! Wij sponsoren het project al vele jaren en het was altijd de bedoeling geweest, om 'onze' kinderen te ontmoeten en de werking van LKF live te zien Ik moet vertellen, hoe emotioneel de ontmoeting met de kinderen was en hoe diep wij geroerd waren. Heel bijzonder, dat zij ook allemaal onthouden hebben, wat wij in onze brieven schreven, ook al was onze laatste brief van oktober vorig jaar. Het betekent dus echt iets voor de kinderen!

Als urgentieartsen in België hebben wij het privilege om de werking van het Health Center mee te evalueren. Enorm, wat hier allemaal al verricht is in deze korte tijd. Heel speciaal, dat tijdens ons verblijf de vrouw van Douglas in het centrum is bevallen van een gezonde dochter en wij ook bij de opvang na een auto-ongeval konden meehelpen (zie verderop in dit verslag). Samen willen wij verder erover nadenken, hoe wij de werking nog verder kunnen verbeteren en duurzaam kunnen maken. Zo is er bij voorbeeld een probleem, dat bij droogte de patiënten weg blijven, omdat zij zelfs de weinige kosten van de consultatie niet kunnen betalen. Wij gaan er mee aan het werk en willen hiervoor oplossingen zoeken in de komende maanden.

Aldus Carsten Steinkamm, urgentiearts in België.

Wij gaan verder en bezoeken met de rest van de groep David en Benard. Jongens met een beperking die hun eigen koe hebben gekregen waarvoor ze nu moeten zorgen. Bij David is een kalf geboren, een stiertje. Hij zal wel de vriend van de Community worden en heel wat nakomelingen krijgen! Ook Benard is helemaal blij met zijn koe en zorgt er samen met moeder goed voor.

We zetten de groep af bij school. Zij gaan een leuke sportmiddag organiseren en Pieter, Carola en ik gaan de verre huisbezoeken doen. Een fors eind rijden, maar Douglas rijdt ons veilig naar de verste hoeken in Lwengo. We ontmoeten een gezin met 8 kinderen. Twee van hen hebben we nieuw in sponsoring. De andere kinderen, allen ouder, hebben hun studie af moeten breken omdat vader dit jaar in juli is overleden en er toen dus geen inkomsten meer waren. Ze laat trots een foto zien van haar man. Moeder is ons dankbaar dat tenminste twee van de acht toch naar school kunnen. Ze is ontzettend verdrietig en het enige wat ik op dat moment kan bedenken is haar een dikke knuffel te geven. Te triest voor woorden..... Wat kunnen we eraan doen. Het blijft wel door mijn hoofd spoken, maar een oplossing heb ik (nog) niet bedacht.

Al pratend en denkend over een oplossing rijden we naar huis, waar we 's avonds om 19.00 uur de lange dag kunnen afsluiten met de gebruikelijke borrel met de groep en als laatste komt er elke avond dan nog van mijn kant: "zijn er nog vragen?" En dat levert meestal eerst wat gelach op....

Douglas rijdt met de twee meegereisde sponsorkinderen terug naar Lwengo. Ik vraag hem even te appen als hij thuis is. Om 20.11 krijg ik zijn appje: "we reached safely". Gelukkig, want in het donker rijden in Uganda, met twee kinderen op je achterbank is geen feestje.

De dag erna, vrijdag 9 oktober, gaan we een aantal huisbezoeken doen in Nakyenyi. Dat is in de buurt van de school.

Dan hebben we ook het farewell van Robbe en Carsten.

's Avonds hebben we een leuke, gezellige, laatste avond voor de hele groep plus staf van Masaka BackPackers.

Robbe en Carsten hebben in de middag nog een afspraak in een ziekenhuis in Masaka waar ze een rondleiding krijgen van dokter Dawson, onze huisarts na mijn ziekte alhier.

Kortom: weer een mooie, maar volle dag. We zijn allemaal weer uitgerust en wachten op Farouk, onze vaste chauffeur en Douglas. We zouden om 9.00 uur opgehaald worden en zoals gewoonlijk is Farouk ruim op tijd.

Douglas of Anthony zou ons deze ochtend op komen halen om met de groep een aantal huisbezoeken te doen. Om kwart over negen trilt mijn telefoon en meldt Molly zich. Dat is vreemd, want meestal appt Anthony of Douglas om die tijd dat ze wat vertraging hebben! Maar nee, Molly appt dat Douglas een ongeluk heeft gehad met de auto. De schoolbus is onderweg om ons op te halen. We schrikken enorm als even later Anthony de foto's doorstuurt van de auto. Dankzij de riem en airbags komt Douglas er goed vanaf met een lichte hersenschudding en wat schaaf- en snijwonden. Maar de auto is niet meer.....

Even later komt de schoolbus ons ophalen en rijden we n aar Lwengo, het programma moet immers wel door, maar wat zullen we daar aantreffen.... Als we de afslag naar Lwengo nemen zien we in de verte al veel mensen langs de weg. De auto wordt net opgetakeld en afgevoerd. De schrik is enorm en ik merk aan mijzelf dat ik hopeloos emotioneel ben en ik ben niet de enige.

We rijden door naar het Health Center. De groep gaat door met de huisbezoeken en Carsten en ik blijven wachten bij het Health Center. Ik spreek Jesca even die daar huilend staat te wachten en dan loop ik naar Douglas die inmiddels in gesprek is met de Police. Hij lacht alweer, maar toch... Ook bij hem is de schrik natuurlijk enorm! Even later onderzoekt Carsten hem nog eens helemaal en vallen de verwondingen inderdaad mee.

Ondertussen heeft de groep de geplande huisbezoeken afgewerkt en gaan we bij de kleuters het farewell van de twee mannen beleven.

De muziek hapert enorm, maar ja wat hapert er niet vandaag! Maar uiteindelijk krijgen ze toch een mooi afscheid en het certificaat uitgereikt, als blijk van waardering en gaan we na de lunch, veel later dan gepland, terug naar Masaka.

Carsten, Robbe en Pieter gaan naar het ziekenhuis voor de geplande rondleiding en nog een bezoek aan één van onze leerlingen.

De dokter is er niet i.v.m een spoedgeval en de leerling had geen dienst. Helaas, het zit vandaag niet echt mee!

Ook deze dag sluiten we weer af met een drankje en evaluatie. Vragen zijn er deze keer niet ...

We maken er toch een gezellige avond van met lekker eten en een kampvuurtje.

De volgende dag nemen we afscheid van Carsten en Robbe, Jammer, beiden hadden echt wel langer willen blijven, maar helaas kon dat i.v.m. werk en studie niet.

Wij zetten ons programma door en brengen een bezoek aan Eco Brix. Hier worden duizenden en duizenden plastic flesjes gerecycled tot kleine stukjes plastic die dan weer geëxporteerd worden naar o.a. China waar er van alles van wordt gemaakt. Het bedrijf is opgestart door een Engelsman en verwerkt nu 10.000 kg flesjes per dag. Het is indrukwekkend!

Vandaag ook lunch en sightseeing door Masaka. Aan het eind van de middag vertrekt een deel van de groep voor een workshop Barcloth en wij (Joke en ik) werken vandaag een deel van de administratie bij.

Ons programma loopt toch wel een beetje anders omdat we door het ongeluk de auto missen. We moeten nu alles met de schoolbus doen, maar die moet natuurlijk ook de kinderen naar school brengen en 's middags weer terug naar huis. Dus het is regelen en organiseren. Het is fijn dat de bus er is, maar voor de kinderen! Want af en toe worden we behoorlijk door elkaar geschud en vraag ik me af of alles nog wel op z'n plek zit in mijn lichaam!

We korten het programma dus maar wat in op sommige dagen.

Op school wordt ook gewerkt met een Girls Club. Molly organiseert regelmatig een meeting met de meisjes van Primary 5, 6 en 7 om te vertellen over alle vrouwelijke dingen die hen bezighoudt. Een heel goed project dat zeker moet blijven. Zo leren de meisjes bijvoorbeeld om hun eigen herwasbare pads te naaien, want het maandverband uit de winkel is voor velen onbetaalbaar. Echter het budget voor dit jaar is bijna op en als er volgend jaar een vervolg moet komen, moet het budget dus aangevuld worden. Annet, Noor en Leonie hebben aan het gesprek deelgenomen en vonden het erg leerzaam.

En dan verlaten ook Joke, Leonie, Carola, Noor en Annet ons, André blijft nog een week. Zij gaan nog een dagtrip maken in Kampala en dan terug naar huis. De dag vul ik met administratie en een hoop uitzoekwerk, maar het is wel heel stil.....

Ons werk hier in Lwengo gaat door en vandaag gaan we met de groep van Lwerudeso, Anthony, Joseph, Molly and Paul, André, Pieter en ik een huis met gehandicapte kinderen bezoeken. Eens kijken of we wijzer worden om ook in Lwengo iets dergelijks op te zetten. Maar dat vraagt voorbereiding, research en zal echt nog wel even duren voordat we met elkaar een duurzame, goede oplossing gevonden hebben voor onze kinderen met een handicap.

Het huis ziet er netjes, verzorgd uit, maar ook hier is het grootste probleem: geld en gekwalificeerd personeel. Dat is in Uganda ondenkbaar lijkt het wel. We zien hier een aantal kinderen die heel de dag thuis zijn. Een ander deel gaat wel naar school, maar daar wordt weinig met hen gedaan.

Ze verzorgen met elkaar een paar koeien, wat kippen, geiten en varkens. Maar dat is het dan ook wel.

Er is eigenlijk nergens geld voor, de overheid stelt alleen maar, bijna onmogelijke, eisen. Ons enthousiasme wordt zwaar getemperd: zal het wel haalbaar zijn? Wij zitten vol twijfels en vragen.

Na dit bezoek rijden we naar ons huis in Masaka. Daar bespreken we onze ervaringen van heden morgen en praten we met elkaar over mogelijkheden en onmogelijkheden. We komen er nog niet echt uit en een vervolg zal zeker nodig zijn. Over dit project gaat u in de komende nieuwsbrieven nog veel lezen totdat we een weten wat de beste oplossing is voor onze kinderen met een beperking.

Een huisbezoek. Toen we op school waren om onze sponsorkinderen te monitoren, zagen we een jonge vrouw met een beenprothese het staf kantoor uitkomen, even later gevolgd door Anthony. Op onze vraag wat deze vrouw kwam doen, legde hij ons uit dat deze vrouw een ongeluk heeft gehad met de bodaboda. Daarbij is zij een been verloren en is haar man om het leven gekomen. Hun tweeling van een paar maanden, die ze bij zich hadden, heeft ze tijdens de val van zich af gegooid en zij mankeerden wonder boven wonder, niets. Deze tweeling is inmiddels 4 jaar oud en nu kwam moeder vragen of er een plekje op school was voor sponsoring van haar kinderen. Anthony vertelt dat dit bijna wekelijks gebeurt en we snappen intussen wel dat het erg moeilijk is om deze vragen te negeren. Maar nu zijn wij er en daar heeft deze moeder geluk mee.

Een paar dagen later zijn we maar eens gaan kijken bij haar en in een piepklein huisje van modder gemaakt, treffen we moeder aan. Als je de muur per ongeluk aanraakt, vallen de stukken ervan af. Binnen treffen we ook haar vader aan, zittend op de grond. Hij is kreupel door de polio. Dan is er een klein meisje, de helft van de tweeling denken

we. Maar nee, er is helemaal geen tweeling, moeder wilde zieliger over komen dan het allemaal al was om zo in aanmerking te komen voor sponsoring. Nou, dat was niet nodig geweest. Het hutje is niet groter dan 3x3 meter en stort bijna in. Vader heeft al stukjes land moeten verkopen om de medische behandeling en medicijnen voor zichzelf en dochter te kunnen betalen. We zijn wel overtuigd dat hier geholpen moet worden. We hebben al overleg gehad met Robbe en Carsten. Zij nemen de zorg voor het meisje met de mooie naam "Hope" en zij zullen ook zorgdragen voor een betere huisvesting. En daar worden we dan weer zo blij van! Dank lieve mannen!

Na dit bezoek bedenken we dat er eigenlijk een huisjesproject moet komen. Dit is niet het eerste huisje dat zo ongelooflijk slecht is dat we deze en vorige reizen zijn tegengekomen en hier en daar hebben we wel geholpen. Weer iets om over na te denken.

Dezelfde middag ontvangen we ook René en Jesse, twee enthousiaste 17-jarige knullen die twee maanden op Lwerudeso vrijwilligerswerk zullen gaan doen. We wensen ze veel succes. We zullen ze nog wel een keer tegenkomen.

Dan vertrekt ook André richting huis en blijven Pieter en ik samen achter om de laatste gesprekken te voeren, huisbezoeken te doen en natuurlijk afscheid te nemen op school.

De laatste dag komt Anthony ons ophalen. Hij heeft een vervangende auto en daar zijn we allemaal blij mee. We rijden richting St. Bernards Secondary School. Het is een aardig eindje rijden over de rode wegen en intussen bespreken we een aantal dingen.

Aan het eind van de dag nemen we, wat emotioneel, afscheid van elkaar. Er is deze reis veel gebeurd en gezegd. Het werk zit erop. Nieuwe ideeën borrelen weer en ook wij reizen samen met onze chauffeur Farouk, terug naar Entebbe, Daar doen we nog de nodige aankopen voor o.a. onze jubileumviering in mei en doen we het laatste werk achter de laptop.

's Nachts zullen we terugvliegen naar Amsterdam, maar daar steekt Kenya Airways voor de tweede keer deze terugreis een stokje voor en cancelled wederom onze vlucht van Entebbe naar Nairobi.

Op het moment dat ik dit zit te typen zijn we in afwachting van het bericht van Kenya Airways hoe we dan wel terug kunnen naar Nederland.

Maar gezien het feit dat u deze rapportage aan het lezen bent, begrijpt u wel dat we na een nacht op harde stoelen in Nairobi en een nogmaals uitgestelde vlucht naar Nederland, veilig maar volledig gesloopt weer thuis zijn gearriveerd!

Het was een reis met hobbels en deuken, maar de meeste dagen had ik voor geen goud willen missen!

Groet,

Pieter en Marga Streefkerk

in gezelschap van Joke, André, Carola, Leonie, Annet, Noor, Carsten en Robbe.

Dank voor jullie inbreng in welke vorm dan ook, want ook daar leren wij weer van!

De vlaggen hangen te wapperen in de wind, als we aanwezig zijn op school.

P.S. Ook een keertje met ons meereizen en uw sponsorkind bezoeken in Lwengo? Neem dan even contact met ons op.